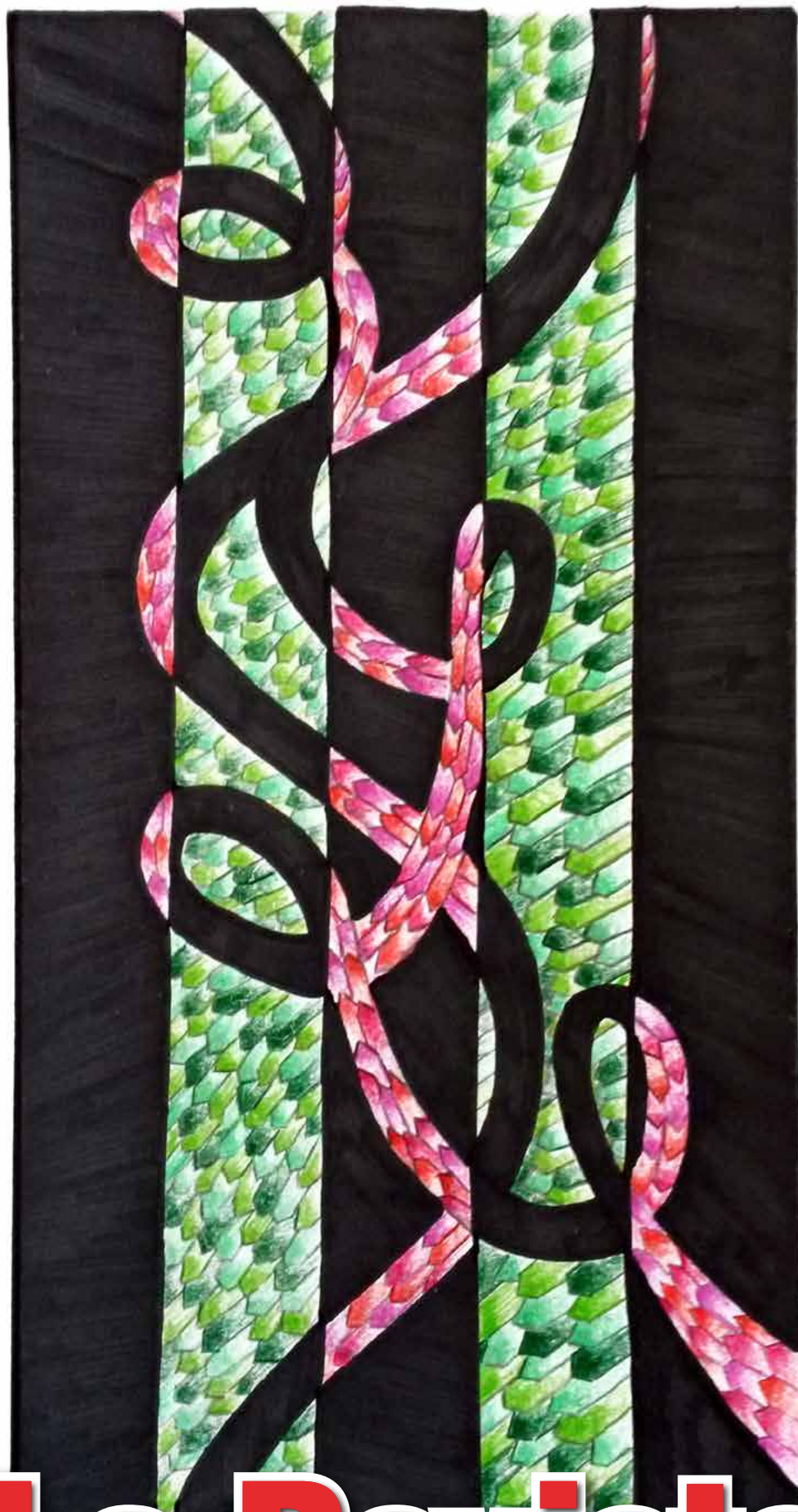

La Revista

1r trimestre 2017-2018

Índex

Sabíeu que...?

Sabíeu que...? La revista	3
----------------------------------	---

Ho fem nosaltres

El nostre projecte de recerca: l'acte de graduació de 4t d'ESO Dolça Gil, Clàudia Gubau i Coral Prat	4
--	---

Opinió

Alabama-Minnesota: la constatació d'un mal camí Artau Pascual	5
Barrios bajos Mateu Esquiaga	5

Lectures a l'ombra del parasol

Lectures Carme Soler	6
Lectures Eva Puigdemont	7
Lectures Daniel Puig Aliu	7

Experiències d'estiu

Estades a l'empresa Marina Cabús i Naiara Chorrero	8
Una vida irlandesa Clàudia Pérez	8
La nostra experiència a Anglaterra Coral Prat, Dolça Gil i Clàudia Gubau	9

Espai de creació

El lluç Georgina Torra	10
De somnis Georgina Torra	10
Aloma Joana Llorens Domingo	11
Últim capítol d'Aloma Júlia Batlle Mitjavila	11
Versió del gos dels Baskerville (últim capítol) Roger Rubirola	12
Continuació del llibre: "El gos dels Baskerville" Damià Noguera Figueras	12

The English Corner

The Story of the We Can Do It! poster Paula Amat	13
The Story of the Uncle Sam Poster Paula Amat	13
The Story of "Loose Lips Might Sink Ships" Emma Piera Trias	13

Entrevista

Entrevista a Miquel Borrell alumnes de suport de 2n ESO	14
--	----

La Clàssica

La Clàssica Paula Amat	15
-------------------------------	----

Activitats del centre

Viatge fi de curs 2018 Anna Serra	16
Pujada al Turó de l'Home (1.706m) Imma Malagelada i Evarist Justícia	17
Assalt a Montsoriu Daniel Puig	18
Sessió parlamentària i entrega del premi del projecte educatiu "Fem una llei" Departament Administratiu	20
TRANSELVA 2017. Escoles Verdes	22

El reportatge

Xarxes socials: el ThisCrush Ivan Vilalta Jou	23
--	----

LA REVISTA - 1r Trimestre curs 2017-2018 - Santa Coloma de Farners

Correu electrònic: revistaessantacoloma@gmail.com

Edita: Institut de Santa Coloma de Farners

Imprimeix: AG Cantalozella

DL GI 242-2009

Equip de Redacció

Natàlia Mestre
Carla Rodríguez
Clara Matas
Marta Almansa
Cristina Juanhuix
Marina Correa

Coordinació de revista

Carme Soler

Bústia de col·laboracions

Podeu fer-nos arribar els suggeriments, col·laboracions, articles, cartes... a revistaessantacoloma@gmail.com o a algun membre del Consell de Redacció.

Portada:

Raquel Mir 4 ESO

Sabíeu que...?

Sabíeu que...?

■ La revista

Un cop més, en aquesta secció us volem mostrar un racó de Santa Coloma que segur que heu vist moltes vegades tot passejant i que potser no sabeu què és.

Us ho presentem en forma de qüestionari i, si voleu, podeu participar en el concurs del "Sabíeu que...?" enviant-nos les respostes a l'adreça de correu electrònic de la revista: revistaessantacoloma@gmail.com

Oferirem un premi al concursant guanyador!!!!

Teniu de temps fins al 31 de gener de 2018 !!

LE QUIZ

1. Aquesta gran roca és...

- a) un meteorit
- b) un menhir
- c) una font

2. Està situada a...

- a) la plaça del Firal
- b) al parc de Sant Salvador
- c) l'esplanada de Farners

3. Surt aigua de...

- a) 2 brocs
- b) 3 brocs
- c) 4 brocs

4. Només es poden emplenar...

- a) 16 litres per persona
- b) 26 litres per persona
- c) 30 litres per persona

5. L'aigua que surt de la roca simbolitza...

- a) el cicle de la vida
- b) el miracle d'un sant
- c) el cicle de l'aigua

6. Per la Festa Major, tothom hi va perquè s'hi instal·len...

- a) els autos de xoc
- b) les barraques
- c) els toros

7. La majoria dels arbres del seu voltant són

- a) pins
- b) plàtans
- c) eucaliptus

8. Antigament, en el seu lloc hi havia...

- a) una font amb la imatge de Sant Salvador al damunt
- b) una esplanada per jugar a la petanca
- c) un envelat per fer ball a l'estiu

Enhorabona i gràcies per participar!!!

Ho fem nosaltres

El nostre projecte de recerca: l'acte de graduació de 4t d'ESO

■ Dolça Gil, Clàudia Gubau i Coral Prat

Durant el quart i últim curs de l'ESO tots els alumnes han de realitzar un treball anomenat "Projecte de recerca". Aquest projecte es porta a terme al llarg del curs de manera col·lectiva, és a dir, en grups d'unes 3 persones. Un cop s'aproxima el final de curs, cada grup ha de presentar a la resta de companys i professors el què ha estat treballant durant tot l'any.

En el nostre cas no ens va ser molt difícil escollir el tema sobre el qual voldríem treballar, ja que pocs dies després ens van comunicar que al finalitzar 4rt d'ESO no es celebrava cap graduació, perquè "això es feia només a batxillerat". Com a conseqüència d'aquesta notícia, vam decidir utilitzar això com a base del nostre treball i vam començar a plantejar-nos com s'organitzava una graduació.

A partir d'aquí vam començar a buscar informació i vam haver de trobar-nos varies vegades amb la directora, el cap d'estudis i les conserges, entre altres persones que treballen a l'institut, per així tenir una idea de com podíem organitzar una bona graduació i quines eren les coses més importants a tenir en compte, ja que ells solien encarregar-se de preparar les de 2n de batxillerat.

Sincerament, mai no havíem pensat que una celebració a nivell d'institut podria portar tanta feina. Vam haver de fer diferents instàncies per presentar, tant a l'institut per sol·licitar diferents permisos, com ara per utilitzar el pati de l'institut per celebrar-hi la graduació, com a l'ajuntament, per demanar si seria possible que ens deixessin un escenari sobre el qual pu-

jaríem a l'hora del lliurament de diplomes. A més a més, vam demanar a un tècnic de so els altaveus, cables i micròfons adequats amb els quals faríem els discursos i posaríem, posteriorment, música per animar l'ambient. I per si no teníem ja prou feina, se'ns va acudir la idea de fer un sopar un cop finalitzada la celebració on vindrien només alumnes i professors. Tot i això hem de dir que amb aquest tema ens va ajudar molt sobretot el nostre tutor, en Jordi Badia, que ens va facilitar molt la feina. A tot això se li suma la feinada de saber amb exactitud qui estava disposat a assistir-hi; de repartir enquestes entre els companys perquè la graduació fos, en certa manera, al gust de tots; i fer circular fulletons informatius per fer-ho saber a les famílies. Una altra de les coses més complicades va ser, al mateix temps que ho organitzàvem tot, ser conscients de tot el material que necessitaríem (tant menjar, com decoració, material per fer els birrets, etc.) i, sobretot, d'on trauríem els diners necessaris per afrontar el cost que tindria tot plegat.

Després de tot, però, l'esforç va tenir la seva recompensa. Va arribar el dia i, tots i totes amb les vestimentes més elegants, vam anar pujant dalt l'escenari en ordre per rebre el nostre esperat diploma on, tot i ser simbòlic, s'hi reconeixia tot el nostre esforç durant aquells 4 anys de l'ESO. Personalment, creiem que no va ser gens fàcil i que vam treballar molt durant tot el curs per poder presentar de manera exitosa aquest projecte, però finalment vam poder dur a terme la nostra graduació, de la qual creiem que, si no tots, una gran part en vam sortir satisfets.

Així doncs, tot i que no és un projecte senzill de realitzar, recomanem totalment que es repeteixi i que tothom pugui gaudir d'una graduació com cal, ja que és una manera molt encertada d'acomiar a tots aquells que seguiran camins diferents als nostres, així com també de recordar i valorar tots els esforços que ens han portat fins aquí.

Opinió

Alabama-Minnesota: la constatació d'un mal camí

■ Artau Pascual

Durant el mes de novembre es va jugar un partit de bàsquet entre la universitat d'Alabama i la de Minnesota que va acabar amb una victòria dels de Mineàpolis per 84 punts a 89. Segurament a molts de vosaltres no us interessarà un partit entre jugadors que ni tan sols són professionals o us estareu preguntant qui són aquests equips i com és que hi ha una lliga universitària de bàsquet (NCAA), però el cas és que va ser un partit que va servir per constatar que és hora de replantejar certs aspectes del tracte que es dóna a qualsevol categoria inferior de qualsevol esport i de preguntar-se si és adequat per aquestes joves promeses ser exposades des de les etapes formatives, una pregunta aplicable a qualsevol país i a qualsevol esport.

Per fer-vos cinc cèntims del partit només un diré que els d'Alabama van acabar amb tres jugadors (en teoria acostumen a ser sempre cinc i es poden fer canvis) durant els últims 10 minuts per culpa, sobretot, d'una tensa discussió que l'àrbitre va acabar ràpidament havent de repartir expulsions a dojo. L'únic que va comportar-se en mig d'aquell context lamentable va ser, sorprenentment, Collin Sexton (quasi amb seguretat serà TOP10 del draft); un jugador que demostra partit rere partit que ja està preparat per fer el salt en tots els aspectes.

Si jo fos un alt càrrec de l'NCAA em preocuparia força. Últimament no és un miratge veure una polèmica a l'NCAA: així de bones a primeres recordo l'escàndol dels Ball (una família que està constituïda com una empresa des de temps immemorials i que consisteix bàsicament en uns fills que juguen molt bé a bàsquet i un fill que explota la seva imatge) o l'enrenou que es va generar pel suborn a entrenadors (amb tal d'aconseguir que certs jugadors molt prometedors firmin amb determinats agents i empreses), a més d'aquest que hem mencionat al principi de l'article.

Sempre s'ha dit que les etapes formatives existeixen per formar jugadors i deixar que evolucionin, però fa molt temps que no es compleix. No hem d'oblidar que molts dels que estan jugant aquesta lliga, o qualsevol lliga formativa, no arribaran a ser professionals mai, i estan jugant o bé per completar els seus estudis o bé per cremar les darreres bales amb l'objectiu de ser professionals malgrat no ho aconsegueixin. Com pot ser que s'hagi donat tanta importància a una lliga pre-professional? Fa no gaire, un parell d'anys només, l'NCAA era una lliga fantàstica que vivia els moments de màxima expectació i, si voleu, tensió, durant el famós *march madness* (un dels moments més màgic de la temporada a nivell de bàsquet estatal americà). Ara, és una lliga absorbida pel *marketing* i l'exposició pública que escàndol rere escàndol demostra que està prenent un mal rumb. Pel bé de l'esport i del futur, és hora de començar a pensar en tornar a construir un entorn saludable i gens tòxic. I això val per qualsevol esport, no només l'NCAA.

Barrios bajos

■ Mateu Esquiaga

Para qué odiar el sistema
si es contigo justo.
Resulta trágica la ironía.
Explotan a otros y tu bien vives.
Unos ricos, otros hambrientos.

Prostitución del tiempo,
plusvalía, miseria del proletariado,
capital de patrones,
condena de obreros.

Iglesia al pueblo ajena,
representando aire,
bebiendo vino, contando billetes.
Mafia estatal, robo legal.

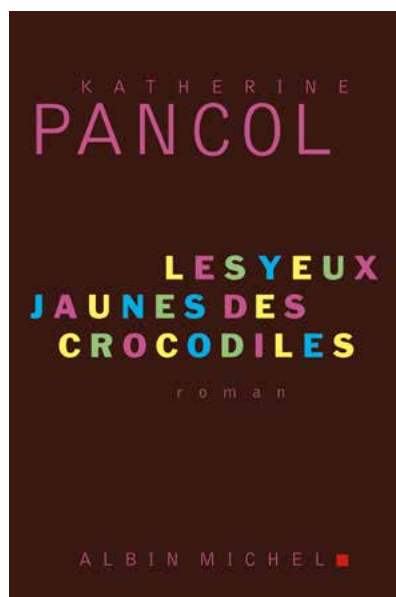
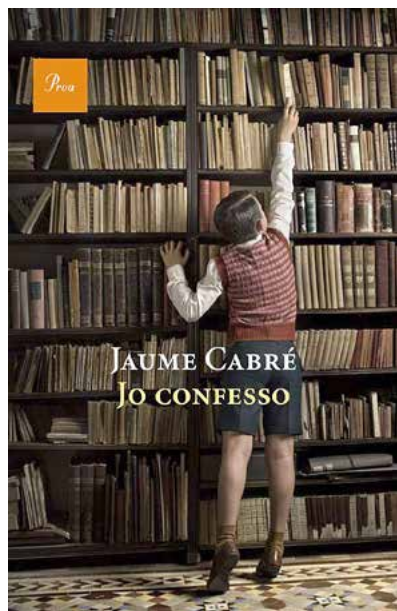
Fusiles se alzarán
en hombros de obreros,
el día que se diga basta.

Lectures a l'ombra del parasol

■ Carme Soler

Hi ha estius que cundeixen més que altres. Tota la vida recordaré l'estiu en què vaig llegir tres totxos immensos en tres idiomes diferents i que cap d'ells em va deixar indiferent.

entusiasmar tan poc que ni tan sols en recordo el títol. Únicament m'ha quedat el record de *La senyora Stendhal* de Rafael Nadal perquè el primer llibre que vaig llegir sobre la seva família *Quan en dèiem xampany* em va encantar, però no ha estat així amb els que he llegit després.

Però tot va canviar cap a mitjans d'agost. A la llibreria del port de Llançà hi vaig veure una novel·la que m'havia recomanat una persona que havia sentit a la ràdio que valia molt la pena. (De fet, l'última vegada que hi vaig comprar un llibre dels recomanats pel boca-orella, *La noia del tren*, va resultar un desastre lamentable. Mai no havia llegit un thriller tan dolent i tan insuls com aquest; tot i que molta gent deu opinar molt diferent de mi ja que tinc entès que en faran la pel·lícula!!). Total, vaig comprar el llibre recomanat a la ràdio, un thriller també, segons l'etiqueta que envoltava el llibre, "el thriller literari de l'any", i em vaig arriscar a llegir qui sap què.

En català, vaig llegir el **Jo confesso** de Jaume Cabré. Mai m'hagués pensat que encara podia existir un llibre que em sorprengués i que em meravellés per com l'havia escrit l'autor. Certament, no tot està inventat i l'home continua sent capaç de renovar, inventar i crear de manera extraordinària.

En castellà, vaig llegir **El tiempo entre costuras** de María Dueñas. Feia temps que no llegia en castellà i em va venir de gust, no coneixia l'autora i el seu llibre i la història del seu personatge femení em va captivar.

Finalment, en francès vaig llegir un dels tres volums de la trilogia de la Katherine Pancol, si no recordo malament, devia ser el primer, **Les yeux jaunes des crocodiles** (*Els ulls grocs dels cocodrils*) el més sorprenent de tots, el qual relatava la història d'una dona poruga i covarda i que per les circumstàncies de la vida es veu abocada a un canvi radical que la transformarà de dalt a baix.

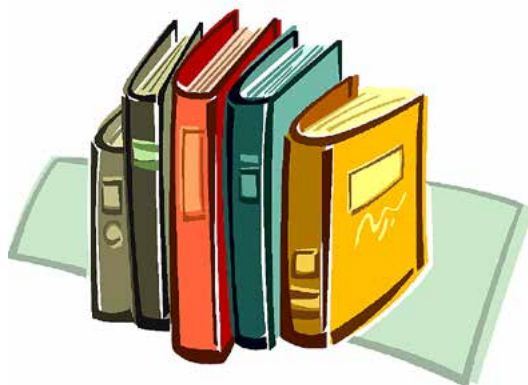
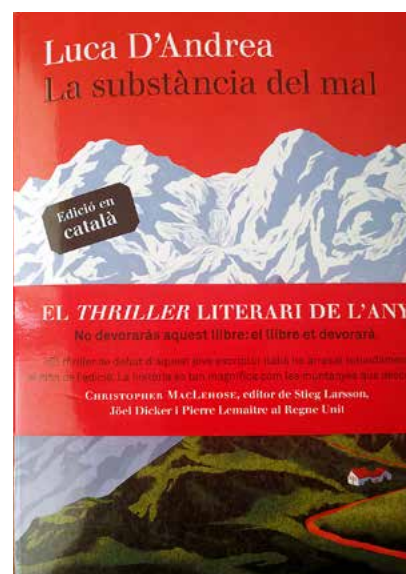
Aquest estiu, va començar força malament. Vaig llegir llibres de compromís, o sigui, llibres que m'havien quedat a la tauleta de nit pendants de lectura, però que em van

La substància del mal

de Luca d'Andrea és un llibre extraordinari. Tot gira al voltant d'uns misteriosos i terribles assassinats que es van produir trenta anys enrere en una zona muntanyosa del Tirol, i que comencen a obsessionar al protagonista de la història, un foraster que arriba a la zona per viure-hi un temps amb la seva dona i la seva filla. El desenllaç de la història és del tot inesperat i fins l'últim moment es manté el suspens i l'angoixa.

La tornada a l'escola va coincidir amb una nova troballa. Feia temps que el veia a les llibreries però no el comprava perquè volia llegir-lo en francès i no el vaig poder comprar fins molt més tard.

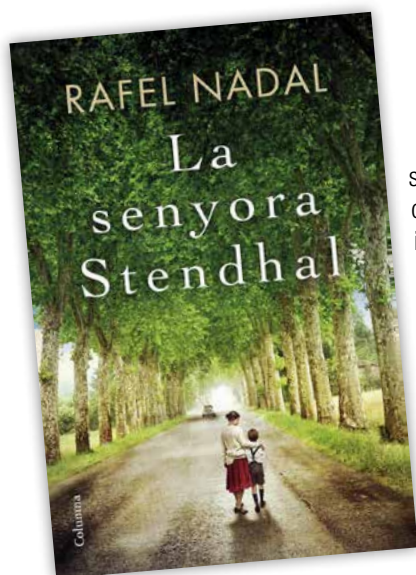
Ja havia llegit del mateix autor, Joël Dicker, la seva primera obra, una gran sensació literària en el seu moment, *La vérité sur l'affaire Harry Quebert*, i el seu segon llibre, **Le livre des Baltimore**, realment no es queda enrere. És la història d'una família americana rica i benestant i tot gira al voltant del dia del Drama. Al final del llibre hi apareixen quatre noms de la família amb les dates del seu naixement i de la seva mort i no sap per què. El llibre fa constants salts temporals i va relatant la història de la família, la infantesa i la adolescència dels protagonistes, i vas mirant les dates i vas esperant en quin moment es produirà el Drama i en què consistirà, i no pots parar de llegir perquè vols saber què és el que va passar a la família Golmand de Baltimore i als Golmand de Montclair. Altament recomanable!!!!

Lectures a l'ombra del parasol

■ Eva Puigdemont

Espero que els disfruteu!

Títol: **La Senyora Stendhal**Autor: **Rafel Nadal**

Lectura lleugera i tendra que sota la visió d'un nen que va creixent descriu el relat familiar i social, sovint dur, d'abans, durant i després de la guerra del 36. Potser el que més atrapa és que és història propera, gironina, centrada en un poblet de les nostres comarques, Orfes.

Títol: **L'aventura de l'amor**Autor: **Nancy Mitford**

Lectura amena i ràpida sobre les desventures i excentricitats d'una peculiar família anglesa. L'explica una neboda i com a fill conductor fa servir la relació que té al llarg de la vida amb una de la cosines, la Linda, i la desafortunada vida en parella d'aquesta.

Títol: **La veritat sobre El cas Harry Quebert**Autor: **Joël Dicker**

Novel·la políciaca sobre el cas d'una nena desapareguda fa 30 anys, la Nola, i que ara apareix morta. La trama passa a un petit poble d'amèrica, Goose Cove a prop d'Aurora. Enganxa, ja que van apareixent diferents sospitosos que llavors descartes per altres, pistes noves, curiositats de la noia... Té més de 600 pàgines, però s'acaba en un tres i no res!

La noia que es va capbussar endins el cor del món de Sabina Berman; ed. Alrevés; 2010

■ Daniel Puig Aliu

Com entendries la vida si el teu cervell no et permetés mentir ni tenir fantasies? I si al mateix temps fossis gairebé idiota però amb unes **altres** capacitats? I essent **absolutament** pràctica i simple?

Aquesta noia es diu Karen i viu a Mazatlán, a la costa del Pacífic mexicà. Absolutament desvalguda, menjant sorra de la platja, serà acollida per la seva tieta que arriba per heretar l'empresa familiar "Atunes Consuelo" decadent i en fallida. Les limitacions de Karen per a comunicar-se de forma *normal* amb la resta del món fa que la tieta es dediqui a *civilitzar-la*. Obsessionada en la forma com sacrificuem el bestiar que ens mengem, la Karen inventarà una nova forma de pesca sense estrès i alhora protegir-ne els dofins. Produint la tonyina més cara del món, aconseguirà que l'èxit respongui a la seva il·lusió i no a l'inrevés!

Pel camí la Karen es va *humanitzant* però sempre amb distància: "...i aguada tota Jo al fons de la sorra de l'oceà, em dedico a existir. A ser. I a la màxima felicitat possible: a mirar...". Aquest llibre us farà riure, emocionar-vos, plorar, sorprendre-us... amb el cúmul de situacions que viu la Karen des de tan hilarants, com quan amenaça el professor amb una escopeta perquè li torni el Treball de Recerca; o tan sorprenents, com quan es penja amb vestit de bus del sostre de l'habitació d'estudiant; o tan divertides com quan aprèn a utilitzar la tassa del vàter robotitzat a un hotel de Tòquio; o tan... Capbusseu-vos-hi!

Experiències d'estiu

Estades a l'empresa

■ Marina Cabús i Naiara Chorrero

Aquest darrer estiu hem tingut el plaer de dur a terme l'estada a l'empresa a la llar d'infants La Miraculosa.

L'estada a l'empresa és una matèria específica del currículum de batxillerat amb una funció essencialment orientadora que té com a objectiu fer conèixer als alumnes la realitat del món laboral.

Consisteix bàsicament en un període de permanència que sol ser aproximadament de 70 hores, on l'alumne pren contacte amb un camp professional vers el qual se sent motivat i, així, enfocar millor el seu projecte de futur acadèmic i professional.

Durant aquestes 70 hores hem fet diverses activitats relacionades amb l'educació infantil en el cicle de 0 a 3 anys, per tant, el primer cicle.

Aquesta experiència ens ha ajudat molt a poder veure en primera persona la feina d'una mestra i la dificultat i atenció que aquesta necessita per tal de realitzar el seu ofici adequadament. Hem pogut observar que no tot és tan fàcil com sembla i que la paciència és l'atribut imprescindible per treballar amb nens, però en el cas de nens tan petits aquest atribut s'ha de multiplicar per dos.

Donem les gràcies primer de tot a l'Imma Pita, per haver-nos donat l'oportunitat de poder tractar aquesta "assignatura"; També donar les gràcies a totes i cada una de les mestres de la llar d'infants per l'atenció rebuda i per demostrar-nos les ganes que s'han de tenir per educar a nens que es troben en el primer període de la seva etapa educativa que és la base de tot el que vindrà en un futur.

Una vida irlandesa

■ Clàudia Pérez

Aquest estiu he tingut l'oportunitat de viure una nova experiència i conèixer un nou país gràcies a les beques de la Fundació Joan Riera i Gubau. Ha estat un viatge que recordaré tota la vida.

La meva experiència va començar un diumenge de Juliol a l'aeroport on vaig conèixer tots els meus companys que al cap d'una estona es farien els meus amics. Nosaltres ens dirigíem a un petit poblet d'Irlanda que es diu Thurles, no és un poble gaire conegut però per mi és un poble molt especial. Allà em va acollir una senyora gran que es diu Mary i que la recordaré per tota la vida.

La nostra estada va ser molt diferent del que us podeu imaginar. La primera setmana fèiem tallers de teatre amb nois i noies irlandesos amb els qual segueixo mantenint una gran amistat. La segona setmana eren tallers a la natura, i per això fèiem diferents excursions a la muntanya, també amb uns altres nois i noies irlandesos. A la nostra estada allà, també hi havia un grup de madrilenys amb qui personalment les meves amigues i jo ens vam fer bastant.

El millor dia per mi, es difícil d'escollir ja que tots van ser perfectes. Recordaré tots els moments als autobusos amb els irlandesos cantant cançons típiques d'allà. El nostre gran dia veient un partit de hurling, un esport típic d'Irlanda. Recordaré els moments que vaig passar amb els néts de la Mary jugant a cartes. Sempre recordaré la meua iaia irlandesa. I també a totes aquelles persones que em van acompanyar en aquella aventura i sobretot a la millor monitora que vaig tenir.

Per acabar, crec que va ser una experiència, gràcies a la qual vaig poder aprendre molt d'anglès i també vaig conèixer una nova forma de vida. Gràcies a tots per acompanyar-me i fer aquesta experiència una de les millors de la meua vida.

Experiències d'estiu

La nostra experiència a Anglaterra

■ Coral Prat, Dolça Gil i Clàudia Gubau

Aquest estiu hem tingut l'oportunitat de gaudir d'una de les millors experiències de la nostra vida gràcies a la fundació Joan Riera i Gubau. Aquesta fundació es dedica a donar beques als alumnes de la comarca de la Selva perquè puguin gaudir d'una estància a l'estranger per aprendre anglès.

Per segon any consecutiu, hem anat a Eastbourne, un poble situat al sud d'Anglaterra. Vam estar allà durant dues setmanes el mes de juliol, en una família d'acollida. La primera setmana fèiem classes durant tot el matí, i durant la tarda fèiem diverses activitats com futbol, voleibol, piscina, visitar la ciutat, etc. La segona setmana a l'inversa.

Els dissabtes vàrem visitar Londres, ja que només es troba a una hora d'Eastbourne, i els diumenges teniem lliure. Tot i que alguns aprofitaven per estar amb la família, la major part del nostre grup organitzàvem algunes activitats fora del centre, com ara anar a la bolera.

Una de les millors parts d'aquest programa d'estiu és el vincle d'amistat que neix amb gent d'altres llocs del món o del teu mateix grup, amb la qual seguim tenint contacte. Fins i tot un noi italià, amb qui havíem compartit moltes hores de classe, ens va venir a visitar a Barcelona el mes de setembre!

Repetiríem els cops que fes falta aquesta experiència ja que ens ha fet créixer com a persones, madurar i adaptar-nos a una cultura diferent amb uns hàbits diferents, com ara el menjar.

Espai de creació

El lluç

■ Georgina Torra

L'altre dia vaig tenir un d'aquells somnis estranyíssims que no saps ben bé d'on han sortit.

Si em preguntéssiu com va començar tot, no us en podria dir gaire cosa: estava amb la Sara i les nenes esmorçant i, de sobte, vaig trobar-me remant dins d'un armari entre els carrers de la ciutat, esquivant rètols i torres telefòniques. Vaja, allò que un fa cada dia.

Em creia sol i, cosa estranya, això m'agradava. Però uns renecs em van recordar que de tots els éssers del món, havia escollit la sogra per companya de somnis, i el somriure se'm va esborrar del rostre.

—Nen, rema més de pressa! Nen, més a la dreta! Nen

Vaig tancar els ulls un instant, desitjant que desaparegués, i en tornar-los a obrir vaig descobrir-la darrere meu, enxubada en una bóta de vi remant tota sola.

—Bé, si més no així serà més senzill despistar-la —vaig pensar. Però de sobte va posar-se a cridar, totalment histèrica.

—Nen, treu-me'l del damunt! Fot-li un cop d'escombra, nen! És aquí, sé que és aquí! No estic boja.

Vaig poder entendre, més o menys, que es queixava d'un lluç que la perseguia i que feia estona que intentava mossegar-la.

—Però, dona, que no veu que no pot ser?

Em va mirar desitjant apunyalarme:

—Mira, nen. He fet front a una república, una guerra i una dictadura i sóc viva. No em parlis de

I em vaig tapar les orelles, tip d'aquella cantarella. Quan vaig tornar a ser conscient d'allò que passava, vaig veure-la asseguda a terra ferma mirant l'aigua i fent giragonses amb el dit, i m'hi vaig apropar, curiós de mena com sóc. Tenia el lluç domesticat, donant voltes a l'aigua seguint-se la cua com si fos un gos.

—Oi que és una cucada? —va exclamar, i vaig adonar-me que si no marxava ràpidament d'allà, acabaria tan boig com aquella dona i el pobre peix. Però en provar de fugir cames ajudeu-me, vaig notar que tenia una cua plena d'escates en lloc de peus, i que unes aletes em creixien als braços.

—Renoj, Andreu, no em diguis que estaves gelós del pobre lluçet! Va, salta a l'aigua, que us presento.

I tan bon punt vaig notar la fredor del líquid, ja donava voltes seguint-me la cua com si estigués posseït per una estranya fascinació ab-

surda. Fins que enmig del mareig vaig aconseguir despertar-me d'aquell malson.

Podeu imaginar-vos la meva cara d'estupefacció quan la Sara, tan bon punt em vaig haver vestit, em va dir que la sogra ens havia dut un lluç per dinar.

De somnis

■ Georgina Torra

"De somnis viu l'home",
deien mirant el mar.

L'olor d'esperança somreia.

Ell, distret,
entre vides alienes amagat,
tremolava.

El desert és buit
de somnis.

Ple d'anhels inacabats.

Magatzem de nits
en vetlla.

Buit de raig de sol daurats.

"De somnis viu l'home",
de somnis trencats.

Espai de creació

A classe de català de 4t d'ESO han llegit *Aloma*, un dels clàssics de Mercè Rodoreda, i com a exercici d'escriptura creativa la professora, la Rosa Massallé, els ha proposat d'imaginar un final diferent per a tal llibre.

Aquí en teniu algun exemple!!!!

Aloma

■ Joana Llorens Domingo

Al arribar al nou pis Joan i Anna l'estaven esperant. Hi havia un silenci sepulcral, la primera persona que va gesticular una paraula va ser Aloma:

— Avui mateix abandono al pis només he vingut a recollir algunes coses.- va dir Aloma amb el cor a mil.

— Fes el que vulguis, però no abandonaràs aquest pis fins que ens diguis de qui és.- va dir el seu germà amb un to de veu imponent.

— No us ho penso dir.

Aloma quan estava decidida a sortir d'aquella petita sala, es va trobar un obstacle. Anna s'havia posat davant seu sense que Aloma se n'adonés:

— No marxaràs d'aquí fins que o diguis.- va dir Anna amb una veu tremolosa, com si tingués por de la resposta.

Aloma va intentar apartar-la però no hi havia manera, així que va decidir marxar sense les seves coses. Al llindar de la porta va veure que en Joan la seguia. Aloma va baixar les escales corrents, però al fer això va fer un pas en fals i va reliscar. Les escales es van omplir d'una sang vermellosa com les dàlies més vermelles que hom es pogués imaginar.

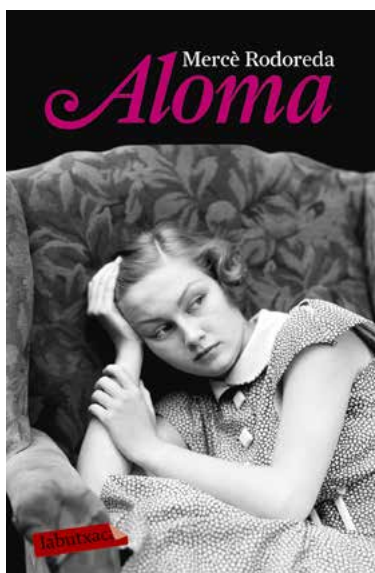
Aloma es va despertar en un hospital. De seguida que es va despertar una infermera va entrar.

— Com et trobés, has patit una gran caiguda.- Va dir l'infermera amb una veu tant tendre com la de Daniel.

— Estic bé, gràcies.- va dir Aloma amb un fil de veu.

— Em sap greu però t'haig de dir una greu notícia. El teu nadó ha mort en la caiguda.

Aloma es va quedar parada, no sabia què fer. Tant bon punt la infermera va marxar va començar a plorar. En un moment de caos va agafar unes tisores que tenia a prop i se les va clavar al coll. Aloma va morir el dia 14 de febrer del 1932 a les 9 del matí.

Últim capítol d'Aloma

■ Júlia Batlle Mitjavila

«Oh, ensenya'm a oblidar-me de pensar.»

(William Shakespeare, *Romeu i Julieta*)

— I ara què faré?- Es preguntava Aloma una vegada i una altra. Només amb dinou anys ja esperava una criatura. No podia viure d'aquella manera, sabent que en Robert no l'havia estimat mai tant com ella a ell. Com era capaç de marxar després del que havia passat? Era una tortura. I pensar que s'havia de fer càrrec d'un nen petit que mai coneixeria el seu pare, encara la turmentava més.

Els pensaments li anaven d'un costat a l'altre, la innocència se li escapava entre els dits i no hi podia fer res. Guardar l'embaràs en secret era impossible, almenys a partir dels tres mesos i explicar-ho a algú eren més problemes dels que necessitava ara. Les decisions més bones són les més difícils de prendre. No tenia res clar, però d'una cosa n'estava segura: no tornaria a estimar mai més ningú.

Espai de creació

Versió del gos dels Baskerville (últim capítol)

■ Roger Rubirola

Watson, Lestrade, Sir Henry i jo ens vam quedar tota la nit pensant i ingeniant un pla per tal d'enxampar a Stapleton, ja que vam arribar a la conclusió que només ell podia ser-ne el culpable. L'endemà Stapleton, que no en sabia res, com era obvi, va convidar a Sir Henry a casa seva. Stapleton es pensava que nosaltres havíem marxat a Londres i sabíem que aprofitaria aquest moment per matar a Sir Henry amb l'ajuda del gos.

Un cop Sir Henry va marxar, el nostre programa va començar a rodar. Sir Henry era l'esquer del gos, nosaltres el seguïem a distància mentre veïem com el *monstre* s'anava apropant a Sir Henry. Aquell mateix matí vam preparar una trampa a terra per tal que el gos hi caigués quan estigués perseguint a Sir Henry; així va ser, l'home se'l veia esgotat i mort de por, tot i que ho tenia tot planificat. Quan va arribar a la trampa, Sir Henry va saltar per no caure-hi i no enviar-ho tot a fer punyetes, en canvi l'animal hi va caure i el vam capturar sense massa dificultats. La primera fase de l'estratègia havia estat un èxit, ara només faltava fer creure a Stapleton que Sir Henry havia estat mort pel gos.

Stapleton va caure al parany, aleshores va reclamar la fortuna dels Baskerville, tot i que ell era un Baskerville, però ho havia estat ocultant fins a aquell moment. Tot i que Watson i jo mateix ho vam descobrir observant el quadre de la mansió, aquell Stapleton tenia la mateixa fesomia d'aquells Baskerville que penjaven de les parets. Aleshores vaig anar a demanar a Sir Frankland, si em podia ajudar en un judici, la preparació requeria professionalitat i ell n'era un expert. Li vaig ordenar a Watson que anés a denunciar a Stapleton perquè es volia quedar la fortuna i a més alhora n'era l'assassí.

Arribat el dia del judici, Stapleton se'l veia confiat; també hi érem presents Watson, Lestrade, Sir Frankland, el tribunal i jo mateix. Stapleton va reclamar la fortuna i quan el tribunal estava a punt de donar l'ordre, Sir Henry va entrar per la porta, Stapleton va quedar desmoralitzat i bocabadat. Aleshores Watson i jo ens vam aixecar i li vam explicar tot al jutge: Stapleton era el culpable dels assassinats dels Baskerville, i en teníem la prova, el gos. Per tancar l'intriga d'assassinats i de mentides va quedar ben palès que Stapleton era el culpable d'aquells crims i alhora el màxim interessat en apoderar-se d'aquella immensa fortuna, ho volia fer sense aixecar cap mena de sospita.

Stapleton va rebre el seu càstig, va ser enviat a presó i tot va quedar resolt, ara la família Baskerville ja podia viure tranquil·la. Al cap d'un parell de dies Watson i jo, vam decidir marxar cap a Londres tot esperant que un altre cas en truqués a la porta, perquè aquest ja estava resolt i tancat.

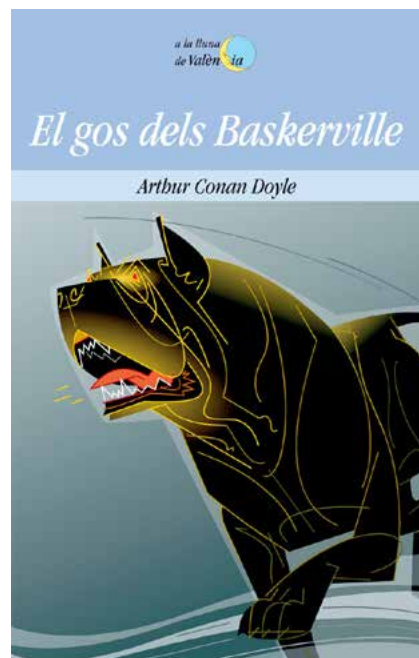
Continuació del llibre: "El gos dels Baskerville"

■ Damià Noguera Figueras

Després de fracassar en la meua missió vaig decidir fugir, anar-me'n ben lluny perquè no em poguessin trobar, però no va ser una decisió gaire encertada. Les nits eren molt llargues i fredes, l'aliment era escàs i, el més difícil, era pensar que la meua estimada ja no estava amb mi i que segurament s'havia casat amb la persona que jo mateix volia matar per aconseguir la glòria, l'herència dels Baskerville.

Quan em pensava que tot ja estava perdut i que la mort estava a punt d'arribar va aparèixer la salvació. A la sisena nit, després de menjar-me l'última molla de pa, vaig sentir una veu que deia: "qui ets? que et puc ajudar?" aquelles paraules van fer-me feliç i, per primera vegada en sis dies, vaig sentir com el meu cor batejava amb alegria i esperança. Aquella veu m'era molt coneguda i quant vaig acostar-me vaig confirmar les meves sospites, era el pres escapat de la presó de Princetown. En veure'm va arrencar a córrer però jo el vaig aturar i li vaig dir que si ens ajudàvem teníem possibilitats de sobreviure. Tenia un aspecte molt demacrat, amb el rostre xuclat i els pòmuls molt marcats. Encara no sé com va poder aguantar durant tant de temps en aquelles landes perdudes en el no res. Em va dir que tenia plans de futur, tenia previst anar-se'n a l'Amèrica del sud i començar allà una vida nova. Em va preguntar si volia emprendre aquell viatge amb ell, i jo, encantat, vaig acceptar la seva proposta.

Finalment, després d'un dur i llarg viatge, vam fer realitat el nostre somni. Un cop establert en un petit poble prop de Buenos Aires vaig canviar-me el nom i vaig començar a pensar sobre el meu futur. Vaig decidir tornar intentar el meu propòsit, aconseguir l'herència dels Baskerville. Em sembla que fins que no ho aconsegueixi mai deixaré d'intentar-ho, aquella quantitat de diners em supera.

The English Corner

The Story of the We Can Do It! poster

■ Paula Amat

The Second World War was a global war which started in 1939 and ended up in 1945 and involved most countries of the world. During this war most employees working in American factories were usually faithful about the war, even more feminine workers, and that's the reason why Westinghouse Electric's headmaster decided to order J. Howard Miller the poster, as an inspiring picture to encourage the employees.

In those years the poster didn't have much repercussion, it was just seen by the employees in Westinghouse Electric factory. Nevertheless, in the 80s it was used again in many different ways. It was named as "We can do it" or "Rosie the Riveter". This second name was taken from Rosie, an iconic woman who, in the United States, represented all women who worked in the war industry during the World War II.

In the early 80s, the poster was used to promote feminism and many political campaigns, but its most famous use was, at the moment, the cover of the *Smithsonian* magazine in 1994. Then, a woman named Geraldine Hoff Doyle said she had been the inspiration for the poster. Everyone assumed that was true, because she had been working in a factory in Michigan and had been photographed by a press agency when she was 17. In that picture, she wore a kind of head scarf and was in front of a machine, similarly like the poster woman. Some years later, an investigator discovered there was another possible inspiration for the poster: Naomi Parker.

Nowadays, there's still no sure answer about either Doyle or Parker was the inspiration to Howard Miller. Anyway, the poster is still used in advertisements and feminist campaigns.

The Story of "Loose Lips Might Sink Ships"

■ Emma Piera Trias

The poster behind was used during the Second World War. It was part of a general campaign of American propaganda to advice soldiers and other citizens to avoid talking about information that could be of use to the enemy. The meaning of this particular slogan was that one should avoid speaking of ship movements, as this might allow the enemy to intercept and destroy the ships.

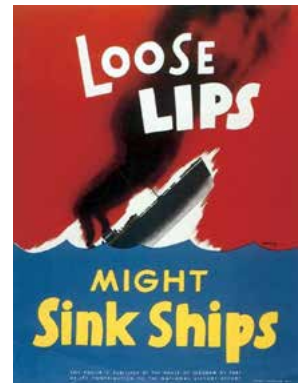
The great battles of World War II are well known but there was a secret war fought below the surface. The protagonists of these secret wars were the spies and the double agents who tried to discover what the enemy was up to. Established during World War II, America's first national spy agency, the Office of Strategic Services (OSS), employed nearly 13,000 people in 1944.

"Loose lips might sink ships" is an American English idiom meaning "beware of unguarded talk". The phrase was created by the War Advertising Council, nowadays known as Ad Council. This is an American non-profit organization that produces, distributes and promotes public service announcements. The idea for the Ad Council was born in November 1941. Days later, with the entry of the US into World War II they started the campaigns to appeal the patriotic citizens. More than seventy years and hundreds of campaigns later, the Ad Council still remains America's leading producer of public service communications.

During the World War II there were lots of different poster designs that tried to popularize this phrase but the most famous poster was created for the Seagram Distillers Corporation by the designer Seymour R. Goff.

There is a British equivalent idiom that means the same but in other words: "Careless Talk Costs Lives". Another variation is the phrase "Keep mum" which means not to talk and especially keep silent about something that may be sensitive or secret.

Even though there are many similar slogans, "*Loose lips might sink ships*" has remained in the American culture for over the centuries and it can be usually used as a warning to avoid careless talk in general.

The Story of the Uncle Sam Poster

■ Paula Amat

From 1812 to 1815 there was a war between the United States of America and the United Kingdom. During this war, the Uncle Sam character was started to be used in the United States. It represented the country, and more specifically, the government. The first time it was drawn was in 1852.

The origin of this character was during the 1812 war, when some American soldiers were opening a box from a meat distributor, Samuel Wilson, and there was the initials U.S. (United States) written down on the box. They did a pun with these initials and ended up with Uncle Samuel Wilson. The American government admitted this character as a nationalist symbol of the country.

Then, during the First World War, a poster with Uncle Sam's drawing was created by James Montgomery Flagg in 1917 with the sentence "I want you for U. S. army!". Uncle Sam was represented as an old, grumpy man dressed in the U.S. flag's colours. The poster was used to recruit men for the army.

Possibly, Flagg got inspired to create the poster with the British Alfred Leete's poster with the picture of Lord Horatio Hebert Kitchener, the British government's secretary for the war. In Leete's poster appeared the sentence "Your country needs YOU".

This year, 2017, the United States celebrate the first century of the poster. Curiously, it's still being reproduced and parodied for many topics and issues, for example movies.

Entrevista

Entrevista a Miquel Borrell

■ alumnes de suport de 2n ESO

El passat mes de juny vam tenir l'oportunitat d'entrevistar al colomenc Miquel Borrell i Sabater a l'arxiu comarcal de La Selva, situat a Santa Coloma de Farners.

Miquel Borrell i Sabater (Santa Coloma de Farners 1953) mestre, llicenciat en Geografia i Història i Doctor cum laude en Història Moderna per la Universitat de Girona, és membre de l'Institut de Recerca històrica de la Universitat de Girona, de la Societat Catalana d'Estudis Històrics (Institut d'Estudis Catalans) i de la junta del Centre d'Estudis Selvatans. Ha escrit multitud d'articles en revistes especialitzades i una quarantena de llibres sobre temes històrics, de patrimoni i de divulgació entre els quals *L'ensenyament a Santa Coloma de Farners* (1999); *Pobresa i marginació a la Catalunya il·lustrada: dides, expòsits i hospicians* (2002); *Caritat, beneficència, solidaritat: l'hospital de Sant Feliu de Guíxols* (2005); *Les terres gironines: Escultures a la via pública* (2006); *Hospicis i hospitals de pobres* (2007); *Indrets i personatges catalanistes* (2007); *Els camins de Sant Jaume i de Santiago* (2010); *Sant Feliu de Guíxols: des dels orígens llegendaris al segle* (2012).

Bon dia Miquel! Gràcies per acceptar aquesta entrevista.

Quin any vas néixer?

L'any 1953.

On vas néixer?

Vaig néixer a Sta. Coloma de Farners.

A quina escola vas anar de petit?

Vaig anar a La Salle fins als deu anys i a l'Acadèmia fins als 16 anys, i després a la universitat.

PROFESSIÓ

T'agradava fer de professor?

Sí, m'ho passava molt bé.

Hi va haver alguna persona que et va animar a fer de professor?

Sí. Els mestres a La Salle en deien «hermanos». N'hi havia un que ens picava, ens tirava esborradors al cap... Sí, abans eren així. «Jo deia, de gran faré el mateix faré de mestre i picaré als nens».

He estat mestre i com podeu imaginar mai he seguit aquest exemple.

Quina assignatura feies?

Història i ciències socials.

Voldries ser professor una altra vegada?

Bé, a l'edat que tinc no, però si fos més jove sí.

Més o menys a quina edat vas tenir clar la professió a la qual et volies dedicar?

D'una manera salvatge quan tenia aquests nou anys, però després quan vaig fer batxillerat i cap als dotze, tretze anys ja vaig veure que m'agradava.

LLIBRES

Per quin motiu vas començar a escriure?

Hi va haver un moment que vaig acabar la llicenciatura, era mestre, vaig fer els cursos de doctorat i vaig fer la tesi doctoral, un treball d'investigació que va durar tres anys. La tesi és molt complexa, molt tècnica, molt especialitzada i dirigida a professors d'universitat. Era un tema que agradava a la gent. Vaig pensar que valia la pena passar-la en forma de llibre i així tot el que jo sabia no m'ho quedava per mi mateix, sinó que ho passava als

altres. Qualsevol historiador el que sap ho publica perquè ho conegui l'altra gent, perquè els altres puguin aprendre.

A l'hora d'escriure què et serveix d'inspiració?

Agafar un tema i saber per què i què va passar. La inspiració en els llibres d'història no és com una novel·la. En els llibres d'història és bàsicament agafar un tema, et fas una pregunta sobre per què ha passat un fet, del s. XVII o XVIII que són els que treballo. La inspiració és simplement saber el perquè va passar un esdeveniment, de quina manera va passar i quines conseqüències va tenir, llavors ja tenim la història, abans, ara i després.

Quin tipus de llibre has escrit?

Llibres d'història, guies de les cales de la Costa Brava, de les ermites panoràmiques, de les ermites encisadores,... A la meua plana web estan detallats. www.miquelborrell.cat

Quants llibres has escrit?

He escrit quaranta-tres llibres, estan tots a la pàgina web, igualment que els articles que he escrit sobre la història de Girona, de Sta. Coloma, les escultures de tota la província de Girona amb les fotografies, què signifiquen, qui les va crear...

A quina edat vas començar a escriure?

Als catorze anys escrivint poemes amorosos que era el que tocava per l'edat, després ho vaig deixar i quan tenia trenta, trenta-cinc anys vaig fer un parell de novel·les sense publicar. Ara fa vint-i-cinc anys que vaig començar a escriure història.

Quin llibre t'ha agradat més escriure?

N'hi ha dos. Un és el de la meua tesi doctoral *Dides, Orfes i Hospicians*. És un llibre que explica què feien en el segle divuit dels nens, quan els abandonaven perquè la família no els podia mantenir.

El camí de St. Jaume, milers de peregrins el fan. Jo també l'he fet dues vegades a peu. En el llibre hi ha les vivències meves, referències històriques i culturals... I el tercer, *Ens ho hem passat bé*. Són les meves memòries. M'agrada perquè explica la vida de les persones de la meua edat.

Quin llibre t'ha costat més escriure?

És un de molt petit que només té cent pàgines, *Hospicis i Hospitals de Girona*. Em va costar perquè és un llibre que em va encarregar la Diputació de Girona; són cinquanta capítols, t'has d'ajustar molt a les normes que et demanen i resulta difícil, a vegades escriuries més, i no pots.

Hi ha algun llibre que t'ha emocionat més?

Sí el de les memòries, perquè és el relat de la vida de les persones de la meua generació.

Has escrit algun llibre infantil?

Sí, *La Selva per petits i grans*. És un llibre que explica la comarca de La Selva per alumnes d'ESO. L'he fet amb una meua amiga que l'ha il·lustrat.

La Clàssica

■ Paula Amat

El darrer 26 de setembre els alumnes de llatí i grec de segon de batxillerat vam fer una sortida a Empúries, on vam gaudir d'una visita guiada de la mà de l'Eusebi Ayensa, el director del Camp d'Aprenentatge d'Empúries i professor.

En arribar, vam esmorzar a Sant Martí d'Empúries, l'antiga palaiàpolis d'Emporion. Seguidament, vam fer un recorregut per la part romana fins

al museu, on vam veure peces com el mosaic del sacrifici d'Ifigènia i l'es-cultura de Zeus Serapis-Asclepi. La visita la vam acabar amb un fugaç recorregut per la part grega, la més ben conservada de les dues. Aquesta sortida, a part de ser molt interessant, ens ha servit per preparar-nos de cara les proves PAU.

Activitats del centre

Viatge fi de curs 2018

■ Anna Serra

Aquest any els alumnes de 4t d'ESO anem a Praga, capital de la república txeca. Marxarem la setmana del 19 de març però primer haurem de fer bossa i per això estem recaptant diners per poder pagar alguna part del viatge.

Ens vam organitzar tots i, entre coses de casa, i coses que ens varen donar alguns comerços de Santa Coloma i Vilobí, varem poder fer 4 paneres que vam sortejar a la Fira de la Llet a Vilobí. També vam vendre brioxos, galetes i coques que dies abans vam anar a fer uns quants alumnes a la pastisseria Noguera. Això va ser més o menys a mitjans del mes d'octubre.

Setmanes més tard, el segon cap de setmana de novembre, vam fer el mateix a la Fira de la Ratafia, aquest cop a Santa Coloma.

Les dues fires van ser un èxit!! Les van dividir en torns i els alumnes ens podíem apuntar a qualsevol dels torns.

També per aconseguir més diners i de cares al Nadal, els alumnes de 4t estem venent caixes de galetes de l'empresa Galetes Farners i esperem que tothom col·labori i en compri com a mínim una per cap!!!

Tenim moltes ganes de fer activitats i estem impacients per anar de viatge!!!

Activitats del centre

Pujada al Turó de l'Home (1.706m)

■ Imma Malagelada i Evarist Justícia

El Parc Natural del Montseny és una reserva de la Biosfera, mosaic de paisatges mediterranis i centreeuropeus situat a tocar de grans conurbacions metropolitanes. La seva biodiversitat extraordinària i la petjada cultural que l'home hi ha deixat al llarg del temps, presenten un valor universal que ha inspirat artistes, intel·lectuals i científics, i que desvetlla l'emoció de les persones que el visiten, per aquest motiu, és considerat patrimoni universal de la biosfera.

L'autocar ens va deixar a la zona d'aparcament de la font de Passavets, a pocs metres al costat de la carretera. Alguns alumnes es van haver de posar roba d'abric, van poder beure aigua fresca de la font i van aprofitar per anar al "lavabo". Tot seguit, vam començar la pujada cap al Turó de l'Home pel costat esquerra de la riera, seguint les indicacions dels pals de fusta, els quals ens indicaran tot el recorregut a seguir al llarg del matí. Bona part de la pujada la farem per un ample i ombrívola pista plena de fulles en aquesta època de l'any, i que va pujant en forma de zig-zag. El paisatge que veiem és una fageda típica del Montseny.

Durant la pujada, passarem per la zona coneguda com l'Avetosa, una extensa i delimitada zona, on canviem els faigs per avets de més de 50m d'alçada i de més de 150 anys. Molt a prop, però, ja al mig dels faigs, ens trobarem un antic Pou de Gel. És una pujada que fa escalfar les cames i ventilar els pulmons. En poca estona pujarem gairebé tot el desnivell positiu de l'ascensió al Turó de l'Home. Passats uns 20 minuts aproximadament, el bosc s'acaba i ens trobarem en una zona totalment descoberta. En aquesta zona, tindrem unes immillorables vistes dels dos cims: el Turó de l'Home i les Agudes. Continuarem caminant cap amunt fins arribar al Turó de l'Home que ja es veu perquè hi ha una caseta.

El Turó de l'Home és la muntanya més alta del massís del Montseny amb una altitud de 1.706m cosa que el situa per sobre dels altres dos cims més representatius del massís, les Agudes i el Matagalls. El cim i les muntanyes properes fan de divisòria entre la riera de Santa Fe i el naixement de la Tordera. La muntanya és famosa per l'observatori meteorològic que alberga d'ençà l'any 1932. Des del Turó de l'Home, el temps ens ha acompanyat i tenim unes magnífiques vistes en totes direccions; podem veure el Pirineu, Montserrat, Barcelona, Girona... Ara ja només ens toca fer el camí de tornada fins a la font de Passavets on ens esperen els autocars.

Activitats del centre

Assalt a Montsoriu “Crònica sobre l'expedició de la mainada dels Farners al castell de Montsoriu, cap i casal del vescomtat de Cabrera”

■ Daniel Puig

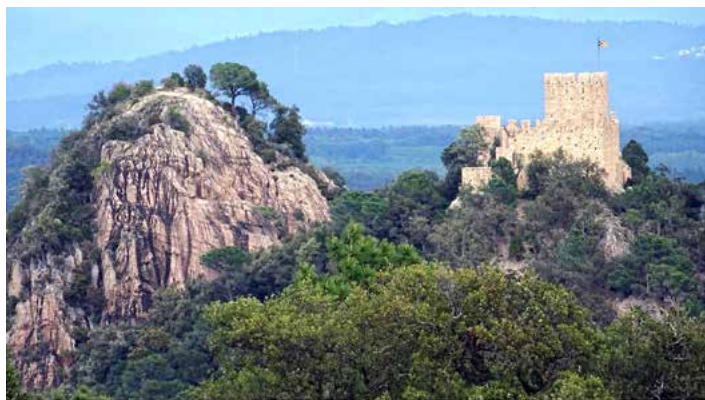
1. Pròleg

Aquest relat pretén enllaçar la recent excursió dels alumnes de 2n d'Eso de l'Institut de Santa Coloma de Farners amb la matèria d'Història; concretament amb el tema de l'alta edat mitjana que estem estudiant. Per això contextualitzarem la sortida com si fos part d'un fet històric, relacionant les experiències que hem gaudit amb referències reals.

2. Introducció

Corrien els anys entorn el 1050 quan vivia el comte de Barcelona, Girona, Vic i Manresa; en Ramon Berenguer I. Era el que n'hi diem *un bala perduda*, amb una vida dissoluta perseguint faldilles on no hi faltaven les festes més esbojarrades. Tant és així que la seva àvia, Ermessenda, li pren els drets que havia heretat i posa sota la seva tutela el jove comte i la seva esposa Almodís de la Marca, a qui també *li anava la marxa*. Amb moltes discussions amb la seva àvia i altres parents, Ramon Berenguer I anirà recuperant el domini directe de molts castells que se li havien anat escapant de les mans. Un d'ells era el **Castell de Farners**.

El seu besavi, el Comte Borrell, havia patit els atacs del cabdill andalusí Al-Mansur; fins i tot l'hi havia arrassat Barcelona l'any 985. Les peticions d'ajuda al rei carolingi van ser ignorades i per això Borrell es va negar a renovar el pacte de vassallatge amb el rei francès, instaurant la independència *de facto* dels territoris catalans l'any 988. Per defensar les seves terres i repoblar-les s'aniran bastint castells en indrets estratègics. El millor camí per anar de Vic a la Selva o a Girona passa per Sta. Coloma i és per això que el Comte Borrell va ordenar edificar-hi un nou castell, al costat d'un d'anterior (*al Turó del Vent*), més fort i protegit.

3. El conflicte

Tornem al seu besnét, el comte Ramon Berenguer I. Entre les disputes que va tenir per a recuperar els seus dominis, una d'elles va ser amb el seu oncle, el vescomte Ramon Folch de Cardona que dominava el castell de Sta. Coloma. Quan Ramon Berenguer I en recupera la sobirania, a canvi d'uns diners, hi va posar de *castlà* un fill bastard seu que havia tingut mig d'amagat. Es deia Ramon i de motiu li imposà el nom de l'arbre més estès

El Castell de Montsoriu, cap i casal dels vescomtes de Cabrera.

a l'indret, l'alzina (*fameus* en llatí comú): neix el llinatge dels senyors de Farners.

Un aliat del de Cardona era el poderós vescomte Bernat de Cabrera, territori veí de Farners. És llavors que ens podem imaginar el conflicte: el dia de Sant Joan, després d'un torneig entre cavallers i enmig d'un copios sopar molt regat de vi, Bernat de Cabrera va cridar ben fort enmig de tots els convidats:

- Qui vols que et reconegui com a senyor a tu, Ramon de Farners, si només ets un bord i un bastard !

És evident que el volia provocar per a quedar-se amb el domini de Farners. Ramon de Farners, molt empenyat, li llençà la copa de vi a sobre i li contestà que es veurien les cares.

Només de tornar al castell feu repicar les campanes de la reconstruïda església de Santa Coloma de Farners amb el *toc de sometent*. No van tardar a acudir els joves farnesencs, forts i valents, acostumats al bosc i la muntanya. I Ramon de Farners els va demanar de restituir el seu honor amb un **atac sorpresa al castell de Montsoriu**, cap i casal dels Cabrera.

4. El trasllat i l'armament

L'expedició es dirigí cap a Arbúcies ben aviat al matí amb una tartana que van anomenar *autocar*.

Allà, i sense avisar, **assaltaren el Museu Etnològic del Monteny** per apoderar-se de les armes que hi custodiaven. Tria i remena ! tant armes defensives: *elms, escuts, cotes de malla...*; com ofensives: *espases, llances i ballestes...*

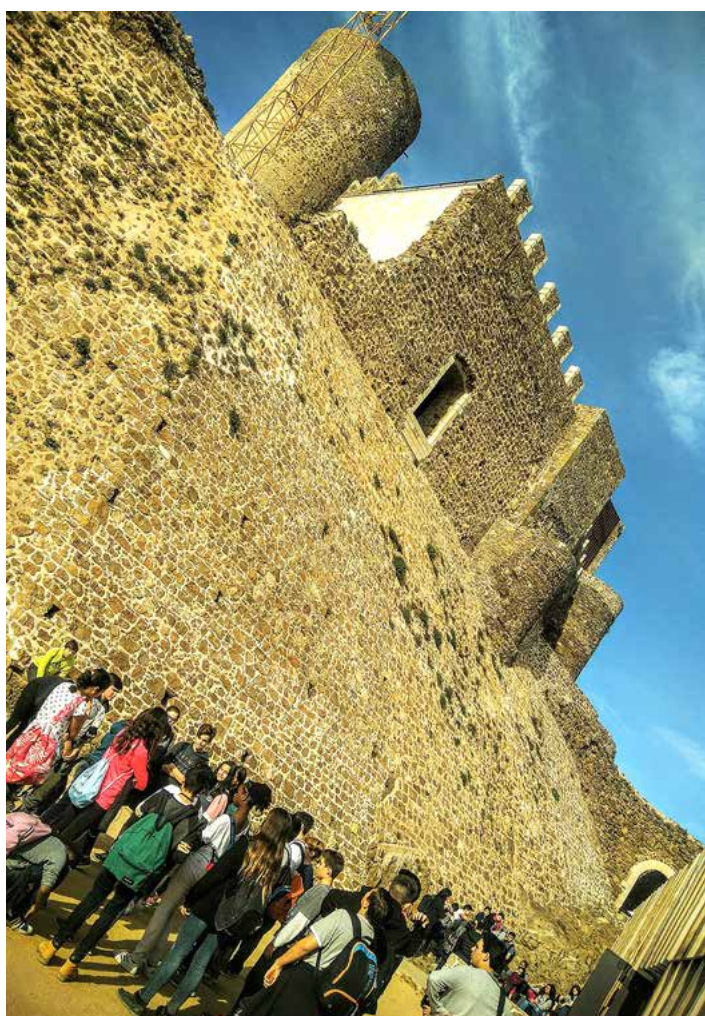
Activitats del centre

5. L'assalt i l'acord

Tot seguit enfilaren el costerut camí cap el castell de Montsoriu. Amb un ritme ràpid, sense aturar-se, sense queixar-se i en un absolut silenci varen superar la forta pujada. La *mainada* de Farners es situà al peu del *recinte Jussà*. En una ràpida assemblea, els seus capitosts Bet, Dolors i Dani ordenaren l'assalt; però va ser la iniciativa dels *joves almogàvers* que plantejà l'estratègia. Els més agosarats escalarien la primera muralla, estabornirien els sentinelles i obririen les portes del primer recinte.

Allà sí ! van organitzar un gran escàndol per distreure la tropa del castell mentre per darrera accedirien amb escales al *recinte Sobirà*.

Dit i fet, els cavallers i soldats del de Cabrera no se'n sabien avenir ! Ells, tants i tan poderosos, havien d'admetre que *els havien rendit el castell* sense que *la sang arribés al riu!*

Va ser aquesta derrota del seu aliat de Cabrera, que va aconseguir que el també vescomte Ramon Folch de Cardona reconegués (a canvi de defensa mútua) el *senyoriu de Ramon de Farners*, vassall directe del comte de Barcelona, Vic, Girona i Manresa i així arribarà escrit fins els nostres dies:

"Convinença feta entre els vescomtes de Cardona i Ramon de Ramon del castell de Farners. Ramon convé en canvi els serà lleial i els ajudarà a conservar la seva honradesa, defensant-los i guerrejant contra qualsevol que el hi vulgui llevar. Així mateix convé que els farà cavalcades i hosts..."

Almogàvers farnesencs celebrant la seva gesta als merlets de Montsoriu.

Activitats del centre

Sessió parlamentària i entrega del premi del projecte educatiu "Fem una llei"

■ Departament Administratiu

El passat 16 de juny els alumnes de primer del Cicle Formatiu de Grau Superior d'Administració i Finances, actualment a segon curs, i els seus professors del Departament Administratiu acompanyats de la directora i el cap d'estudis de cicles formatius van assistir a l'XI lliurament dels premis Conviure, atorgats per l'Associació d'Antics Diputats i Diputades del Parlament de Catalunya en la categoria de batxillerat i cicles formatius del projecte educatiu "Fem una llei" a recollir el primer premi d'aquesta categoria.

La jornada va començar ben d'hora quan els alumnes de batxillerat i cicles formatius van iniciar la sessió a la sala de plens del Palau del Parlament. En aquesta sessió, els alumnes de l'Institut Santa Coloma de Farners van presentar el seu projecte de llei guanyador que ja havien treballat en comissions amb la resta d'instituts que van ser guardonats en aquesta categoria.

La sessió, que va estar moderada pel vicepresident de la Mesa del Parlament Lluís Corominas, no va estar exempta de la tensió i els retrets sempre dintre del respecte parlamentari que es veuen a l'hemicicle quan "juguen els grans", sobre tot d'un dels grups vingut de l'institut de Sentmenat que es van posicionar clarament com a caps de l'oposició i van mostrar un rebuig frontal al projecte presentat per l'Institut de Santa Coloma, que defensava una llei de pràctiques remunerades per a l'alumnat de Cicles Formatius. Malgrat aquests petits entrebancs que no van passar d'anècdota, el projecte va ser aprovat per la resta de grups parlamentaris.

Quan va finalitzar la sessió parlamentària, els alumnes van poder gaudir d'un temps d'esbarjo abans que arribés l'hora de recollir el premi, estona

que van aprofitar per visitar El Born, Centre de Cultura i Memòria, per recordar els terribles fets de 1714 que van marcar la història de Catalunya i que són un recordatori permanent de la importància de la feina que fan les institucions com el Parlament de Catalunya per a que fets com els que va patir Barcelona i més particularment el barri de la Ribera no es tornin a repetir.

Tornant al Parlament de Catalunya, els alumnes i professors de tots els nivells educatius (Primària, ESO, Batxillerat i Cicles Formatius) es van reunir a l'auditori del Palau on estaven les Presidentes Carme Forcadell, en representació de la institució i Núria de Gispert, en representació de l'Associació d'Antics Diputats i Diputades del Parlament de Catalunya. Elles van ser les encarregades de fer entrega del diploma acreditatiu del guardó atorgat i del premi econòmic del projecte, que es destinarà a la realització una activitat lúdica en reconeixement al treball fet per l'alumnat que ara esta fent segon d'Administració i Finances.

Activitats del centre

En el discurs d'agraïment del premi, Neus Guillaumet, la professora que va coordinar els alumnes a l'hora d'elaborar el projecte de llei i tots els tràmits parlamentaris que van derivar després de l'obtenció del premi, va recordar l'enyorat Carles Capdevila fent-se seves les reflexions del periodista i divulgador en pedagogia sobre com les emocions ajuden un bon projecte a ser el millor.

Aquesta activitat va fer conèixer als alumnes d'Administració i Finances la dificultat que comporta la tasca parlamentària que es fa als hemicicles de tot el món i aprofiten per encoratjar a tots els alumnes de l'institut a participar d'iniciatives com aquesta que els ha ajudat a conèixer una realitat que sovint ens és molt aliena i a la que tenim el dret i el deure d'implicar-nos com a ciutadans de Catalunya.

Foto dels alumnes i professors assistents. Fotos: Ramon Nos i Aula Parlament

Activitats del centre

TRANSELVA 2017. Escoles Verdes

El dijous 26 i divendres 27 sis instituts amb els distintius Escola Verda hem realitzat per segona vegada la Transelva que té per objectiu fer un recorregut a peu per itineraris de senderisme entre dos punts de la comarca de la Selva, enguany Arbúcies i Hostalric.

Amb això pretenem, tot gaudint de dos dies de convivència, conèixer la diversitat natural de la comarca, els seus recursos i valorar la sostenibilitat del seu aprofitament i de l'impacte de l'activitat humana. Hem caminat a través d'alzinars, sureres, rouredes, pinedes, aiguamolls de les Llobateres, la llera de la Tordera, vivers de plantes, carrers, urbanitzacions, polígons industrials etc. A més enguany hem inclòs activitats de coneixement del patrimoni històric, com són la visita del Castell de Montsoriu, el casc antic de Breda i el monument del Gorg de Perxistor.

Hi hem participat més de 70 alumnes i professors, amb la coordinació de La Tosca, el suport –logístic i guiatge al Castell de Montsoriu– del Consell Comarcal de La Selva i l'Ajuntament de Breda, vila on hem pernocat.

Una novetat a destacar d'aquesta edició és que els àpats col·lectius han estat preparats pels alumnes del Cicle Formatiu de Grau Mitjà Elaboració de productes alimentaris.

Els instituts que hi hem participat: El Bruc de Riells i Viabrea, Vidreres, Santa Coloma de Farners, Vescomtat de Cabrera d'Hostalric-Breda, Busquets i Punset de Sant Hilari Sacalm i Montsoriu d'Arbúcies, hem previst continuar l'intercanvi amb l'elaboració i difusió de les conclusions de l'activitat per tal de compartir amb tothom els valors naturals i humans de la comarca i denunciar aquells aspectes que cal corregir.

Aquests intercanvis van començar fa nou anys amb trobades comarcals conjuntes incloses en el Pla d'acció ambiental de cada centre.

El reportatge

Xarxes socials: el ThisCrush

■ Ivan Vilalta Jou

El ThisCrush, com ja deveu saber la majoria de vosaltres, és una xarxa social tan original com perillosa. Molta gent en té, ja que "està de moda", però el que aquesta gent no sap és que aquesta app/web, ha portat milers de problemes en tot el món, i no per l'aplicació en si, sinó pels comentaris anònims, dels quals parlarem seguidament.

Com funciona? Pels que us pregunteu pel seu funcionament, és tan fàcil com entendre que es pot participar des de dos punts de vista; el comentarista o el propietari. El comentarista diem que és aquella persona que comenta als ThisCrush dels seus amics o coneguts, podent guardar l'anonimat o no. I el propietari seria el que ha creat el seu ThisCrush perquè la gent opini. Només tenint un nom, una contrasenya i un correu electrònic ja te'n pots crear un. Un cop la gent opina, el que sol fer el propietari és contestar els comentaris, siguin bons o dolents, a les històries de l'Instagram.

Un cop entès el funcionament, anem a parlar dels problemes que poden causar. La intenció dels autors, en crear aquesta xarxa tan popular avui en dia, era que la gent pogués declarar-se anònimament a una persona o altres coses més originals (d'aquí ve el nom de ThisCrush = Aquest amor platònic). Però actualment, ja hi ha menors que han patit *bullying* i *ciberbullying* a causa d'aquest aplicatiu. Hi ha persones, en podríem dir *assetjadors*, que es dediquen a insultar, criticar i fer-ho passar malament a aquella persona propietària del seu ThisCrush. Jo, personalment, he vist crítiques, tant físiques com de personalitat i rumors; rumors amorosos, o d'amics, o etc... Ja s'han trobat casos que han arribat a judicis sobre el ciberassetjament mitjançant el ThisCrush.

Però, si reflexionem, creieu que aquesta xarxa social és necessària? Jo no hi trobo cap utilitat positiva, més que això, penso que fer-se un ThisCrush comporta un risc important. Heu de pensar que els responsables

d'aquesta app, no hi tindran res a veure si sorgeix algun problema, no se'n faran càrrec.

Finalment, us recomano no tocar molt aquesta xarxa social i utilitzar-ne d'altres més útils i divertides. En el cas que preneu aquest risc, feu-me un favor i aneu amb molt de compte, ningú vol que es produeixi una altra víctima del ThisCrush i menys que siguis tu.

thisCRUSH

Eres el mejor... tqm nos vemos pronto 🤔

Me encantas! Sabes quién soy? Ojos azules, última fila en clase ;)

Flipo con tu careto. Eres fan feo que me duelen los ojos 🤔

Me liaría contigo sin pensarlo. Qdamos? 💋

Eres un chulo y tratas ftal a las tías. Y esa napia...

NO

**DECIDÍ NO COMPARTIR
LO QUE OFENDE, DISCRIMINA
O PUEDE MOLESTAR A ALGUIEN.**

#NoDaComPartir

FRENÁ EL CIBERBULLYING

democràcia!